

Publicerad 2013-01-06 00:06 av Själsfrånvaro

Skrivet 19/8-12 klockan 22.01, förkortad och redigerad version

Det spelar ingen roll att smutsen lämnar avtryck på min kläder, själen är redan befläckad

Tre timmar sömn och man blir såhär:

världen är så jävla meningslös. Nej, riktigt så deprimerande är det nog inte, men allt är meningslöst. På 4:an från Frihemsplan till Rosenlundsgatan (självklart går jag av för tidigt, orkar inte ens bli arg på mig själv egentligen), inser jag att jag att jag kanske behöver vara ensam, eller med bara en person. (...) Jag är inte normal och jag har insett det för många år sedan och accepterat det, ja jag till och med älskar det.

Så skit ner er, det här är min värld.

Men varför är jag då så sabla nedstämd? Jag sitter på södra station. En skitig bänk håller uppe min tyngd, men det spelar ingen roll att smutsen lämnar avtryck på min kläder för det är redan som om själen är befläckad, jag är slibbig. Kan jag acceptera att jag är speciell kan jag väl för fan acceptera att något är så fel, så konstigt och världen är skit? Men varför biter jag mig i läppen, stirrar rakt framför mig, har tårar i ögonen och känner att något... något (MEN VAD?!) är... dåligt. Jag vet inte vad jag orkar inte... inget spelar någon sabla roll, som sagt.

Men nyss, nyss skrattade jag åt tanken på orange pubeshår och snygga män. Hur kan det bli såhär?

Jag känner mig tom men ändå så full av... ore.

Och männen, de snygga, är överallt men vad spelar det för jävla roll?

Jag skulle kunna röra en fin främlings knä precis just nu om jag skulle... skulle bry mig (? Bry mig? Hur bryr man sig? Hur skulle man bry sig genom att röra en främlings knä på ett jävla pendeltåg?) men inget gör någon skillnad, inte dessa sabla ord heller. Och trots att jag känner för att ösa ur mig min själv som inte existerar, här nu i skrift så skulle det inte betyda något.

Jag undrar verkligen hur jag skulle reagera om en främling kom fram till mig i detta nu och gav mig en kram. Ah, denna naiva, äckliga, dumma, tonårsaktiga tanke. Jag undrar hur jag skulle reagera om han (haha, klart föreställer mig en man), aldrig riktigt släppte taget

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Själsfrånvaro med Poeter.se id #40709 innehar upphovsrätten